

NÁHUM KÖNYVE

1-3. FEJEZET

Náhum próféta könyve mindössze három, viszonylag rövid fejezetből áll.

Náhum az első versben bemutatja nekünk a prófécia tárgyát:

„Fenyegető jövendölés Ninivéről.”

Ninive az asszír birodalom fővárosa volt. Sok éven keresztül a Biblia bírálói váltig állították, hogy az Asszíriára tett bibliai utalások pusztá agyszülemények, és Asszírnia csupán a Biblia íróinak képzeletében létezett. A Biblia bírálóiról viszont többször is bebizonyosodott, hogy nincs igazuk – és ebben az esetben sem volt ez másként. Briliáns elmék gúnyolták az Igét, és sokakat hitetlenségbe vezettek, mert szüntelenül megkérdőjelezték Isten Igéjének szavahihetőségét.

A legújabb régészeti felfedezések azonban alátámasztották, hogy nem volt igazuk. Sikerült ugyanis feltárni Ninive hatalmas városát, amely valóban olyan, amilyennek a Biblia leírja: óriási, talán korának egyik leghatalmasabb városa.

Szargón volt az egyik asszír király, akit megemlíti a Biblia. Sokáig ennek a királynak a létezésében sem hittek a gúnyolódók. Az ásatások alkalmával azonban megtalálták Szargón palotáját és számtalan történelmi krónikát is! Az Ige tehát ismét igaznak bizonyult, a tudálékos, gúnyolódó tudósok pedig csupán tojásfejúeknek. Ahogy Shakespeare is mondta: milyen tudatlan az ember abban, amit a legjobban tud!

„Fenyegető jövendölés Ninivéről. Az elkösi Náhum látomásának könyve” (1. vers).

Náhum kilétéről semmit sem tudunk meg a Bibliából, hiszen ez az egyedüli igerész, ahol ő megjelenik. Ahogy viszont végigolvassuk Náhum könyvét, nyilvánvalóvá válik, hogy nagyjából ugyanabban az időben íródott, mint Mikeás és Ézsaiás könyve, vagyis Ezékiás uralkodásának idején. Erre a második fejezetben tett utalás alapján következtethetünk, ahol Náhum megemlíti, hogy hogyan káromolta Istent Ezékiás

idejében a kincstárnok, akit Szanhérib AsszírIA királya szóvivőjeként küldött Jeruzsálembe.

Náhum próféciai tehát i.e. 713 körül születtek, amikor Ezékiás uralkodott Jeruzsálemben. Az „elkósi” kifejezés a legtöbb bibliatudós szerint egy Elkós nevű kisvárosra utal, amely a Galileai-tenger közelében feküdt – sokak szerint Náhum maga is Galileából származott.

A Galileai-tenger partján fekszik Kapernaum, ahol Jézus szolgálatának legnagyobb idejét töltötte. Valódi neve *Kapernahum*, ami azt jelenti, hogy Náhum városa. Sokan ezért úgy gondolják, hogy ez lehetett Náhum szülővárosa, és magát a várost is azért nevezték így, mert onnan származott Náhum próféta. Ennyi elég is háttérinformációnak, most pedig nézzük az üzenetet!

Az üzenet Isten ítéletéről szól, amit Ő kiönt majd Ninivére, és az asszír birodalomra.

Százegynéhány évvel korábban az Úr Jónást hívta el Ninivébe. Miután Jónás kézbesítette Isten üzenetét, a niniveiek bűnbánatot tartottak, így Ninive még vagy további 150 évig nem pusztult el.

Ebben a próféciaiban viszont Isten kijelenti, hogy kiönti ítéletét Ninivére és AsszírIára – elpusztul és soha többé nem áll talpra. Az AsszírIA ellen szóló üzenet a következő kijelentéssel kezdődik:

„Indulatos és bosszúálló Isten az Úr” – az angolban pedig azt olvassuk: *„Féltékeny és bosszúálló.”* Az első parancsolatban, amit Isten a népének adott, arra utasította őket, hogy ne legyen más istenük rajta kívül.

Amikor megpróbáljuk megérteni Istent, csak saját, emberi szűrőnkön keresztül próbálkozhatunk ezzel, ezért nem érthetjük meg teljesen Istent. Jézus is így szólt Nikodémushoz: *„Te Izráel tanítója vagy (...) Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek?”* (János 3:10,12).

Vannak olyan dolgok a mennyben, amelyekre még csak szavaink sincsenek. Sőt, nincsenek a megértésükhöz szükséges megfelelő fogalmaink sem. Isten

végtelen – ezt sem tudjuk másként megragadni, csak emberi szavakkal. Hogyan írhatnánk le, hogy milyen hatalmas Isten, vagy milyen az ő személyisége? Mindössze emberalkotta szavakkal próbálkozhatunk, azok viszont gyakran nem elegendők.

Amikor tehát azt olvassuk, hogy Isten féltékeny, emberalkotta szóval élünk, ezért fontos, hogy elvonatkoztassunk, mert Isten esetében a féltékenységet azt jelenti, hogy Ő nem akarja, hogy életünk középpontjában más istenek, más bálványok álljanak.

Mindenkinek van egy istene, még az önmagukat ateistáknak nevezőknek is – mindenkinek az az istene, ami elsődleges szenvedélye az életben. Isten viszont nem akarja, hogy más szenvedély hajtsa az életedet rajta kívül. Ő akar az életed középpontjában állni. De ha te megengeded, hogy bármi más az Ő helyébe lépjen az életedben, akkor kivívod Isten nemtetszését, amit emberi szavakkal Isten féltékenységének nevezünk.

Amikor meghalljuk a „féltékenység” kifejezést, azonnal értjük, miről van szó. Emberi értelemben például akkor válok féltékennyé, amikor veszélybe kerül saját területem – a féltékenység általában saját önzésemből fakad, amit a Galata 5 a test egyik cselekedetként jelöl meg. Isten féltékenysége mögött azonban más indíttatás áll! Mivel nincs jobb szavunk Isten nemtetszésének kifejezésére, amikor Isten helyett más kerül életünk középpontjába, a „féltékenység” szót kell használnunk. Ne feledjük azonban, hogy Isten nemtetszése irántunk tanúsított hatalmas szeretetéből fakad, hiszen tudja, hogy amíg más isteneket és bálványokat követünk, nem léphetünk bele mindabba, ami a legjobb nekünk. Isten féltékenysége tehát nem emberi féltékenység: Isten azért féltékeny, mert annyira szeret, és mert a legjobbat akarja neked! De azt is tudja, hogy ha nem Ő az első az életedben, akkor soha nem érheted el azt, ami a legjobb neked. Isten maga jelenti ki nekünk az Igéjében, hogy mindig a javunkat akarja – Ő mindig jót tervez.

„Indulatos és bosszúálló Isten az Úr” (2. vers) – Isten áll bosszút.

„Enyém a bosszúállás, én megfizetek – így szól az Úr” (Róma 12:19). Egy napon eljön az ítélet. Nem vétkezhetsz szabadon azt gondolva, hogy soha nem kell majd felelősséget vállalnod tetteidért. Igaz hogy Isten nem mindig szolgáltat igazságot azonnal, mert az

Úr türelmes és nagyon jó. Sokan viszont gyengeségként értelmezik Isten türelmét, és helytelenül levonják a következtetést: Isten nem fogja megítélni a bűnösöket. Ez helytelen következtetés. Isten igenis megítéli, és kiönti bosszúját azokra a bűnösökre, akik nem tartanak bűnbánatot és nem fordulnak oda az Úrhoz.

A továbbiakban az Ige leírja nekünk, hogy milyen Isten hozzáállása a gonoszokhoz. Ninive hihetetlenül romlott város volt, telve okkult gyakorlatokkal, és kegyetlen, embertelen városlakókkal. Az Úr pedig dühös. „

Bosszút áll ellenfelein az Úr, és haragtartó ellenségeivel szemben.”

Ahogy a Zsidókhöz írt levélben is olvashatjuk: „*Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni*” (10:31).

Egyesek egyáltalán nem hajlandók Isten ítéletére, haragjára, bosszújára gondolni – csak a szerető Isten képét hajlandóak elfogadni. Való igaz, hogy Isten szeretet, és a világmindenségben semmi sem fogható Isten szeretetéhez. Isten szeretete felfoghatatlan – sokkal mélyebb, gazdagabb és teljesebb, mint amit mi emberekként valaha is megtapasztalhatunk.

Alapvetően én is egy kedves, szerető ember vagyok, de igencsak feldühödök, amikor veszélybe kerül szeretteim élete. Bár kedves vagyok, és szeretem az embereket, mégis egy perc alatt átváltozom, amikor feleségemet, vagy gyermekeimet valami veszély fenyegeti.

Ma reggel, ahogy sógorommal a gyülekezetbe tartottunk, és arról a kilencéves kislányról beszélgettünk, akit tegnap raboltak el. És persze elevenen él még emlékezetünkben annak a hatéves kislánynak az esete, akit Pasadenában - nem is olyan messze -, brutálisan meggyilkoltak. Az ember önkéntelenül is saját családjára gondol ilyenkor – mi lett volna, ha az én kislányommal történik ez?

Isten azt mondja, övé a bosszúállás, de tudjátok, ha valakit valaha is azon kapnék, hogy a kislányaimat, vagy az unokámat zaklatja, attól tartok, nem várnék Isten bosszújára. Ahogy sógorommal az elrabolt kislányról beszélgettünk, sógorom azt

mondta, ezeket az embereket ott helyben kéne agyonlőni, amikor elkapják őket. Én meg csak azt válaszoltam, szívesen lennék az, aki meghúzza a ravaszt.

De nem azért, mert nem szeretem az embereket. Ellenkezőleg: éppen azért zaklat fel annak az a gondolat, hogy valaki bánthatja szeretteimet, mert nagyon szeretem őket! Nagyon szeretlek benneteket. De ha megjelenne itt közöttünk egy farkas, és megpróbálná megrövidíteni a nyáját, parittyát ragadnék én is, mint Dávid!

A szeretet nem gyenge. Isten sem gyenge. Igen, Isten szeretet, de Isten igazságos és szent is egyben, aki megítéli a bűnt. Most még úgy tűnhet, hogy Isten késlekedik ítéletével, abban viszont biztosak lehetünk, hogy Isten egy napon majd bosszút áll a gonoszságért.

„Türelmes az Úr, de nagy a hatalma, nem hagy az Úr büntetés nélkül” – a próféta itt érzékletes költői képekben fejezi ki mondanivalóját –

„Förgetegben és forgószélben visz az útja, felhő a lépteinek pora” (3. vers) – milyen szemléletes leírás ez!

„Megdorgálja a tengert, és kiszárítja, a folyamokat mind kiapasztja. Elhervad a Bésán meg a Karmel, a Libánon virágai is elhervadnak. A hegyek megrendülnek előtte, és a halmok remegnek. Tekintetétől megindul a föld, a földkerekség és minden lakója. Ha megharagszik, ki állhat meg előtte, izzó haragjának ki állhat ellene? Lángoló haragja árad, mint a tűz, még a sziklák is szétporladnak tőle” (4-6. vers).

Ezek a sorok rendkívül érzékletesen szemléltetik Isten munkáját. És akkor hirtelen, az Isten ítéletét és nagyságát hirdető állítások kellős közepén megjelenik egy szembetűnő kijelentés: *„Jó az Úr!”*.

Olyan alapvető állítás ez, amit mindannyiunknak magunkba kell zárjunk. Isten jó.

Ha semmi mást nem is tudsz, tudd, hogy Isten jó. Fontos, hogy ezt tudd – olyasvalami ez, amit én hittel hiszek el. Elhiszem Isten Igéjét, így abban is hiszek, hogy Isten jó, még akkor is, ha körülményeim nem mindig ezt sugallják.

A Sátán is folyamatosan megkérdőjelezi Isten jóságát. Így hát, amikor egy-egy nehéz helyzettel kerülök szembe, én is hajlamos vagyok feltenni a kérdést: „Ha Isten jó,

miért történik mindez?”. Hát nem ezt hajtogatják az emberek? „Ha Isten olyan jó, akkor miért éheznek a tömegek Kambodzsában?”. „Ha Isten jó, miért engedi, hogy ez történjen a világgal?”. „Miért engedi meg, hogy egy kilencéves kislányt elraboljanak?”. „Ha Isten jó...”.

És bizony mindig akadnak olyanok körülöttünk, akik megkérdőjelezzik Isten jóságát. A Sátán is folyamatosan ezt teszi. Ezért fontos, hogy Isten jóságának igazsága mélyen, szilárdan meggyökerezzen bennem.

Van egy érdekes zsoltár a Bibliában – a 73. zsoltár, melyben a zsoltáríró a következő kijelentéssel kezdi: *„Milyen jó az Isten Izraelhez, a tiszta szívűekhez!”*.

Igy indítja zsoltárát, majd hozzáteszi: *„De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elessem jártomban. Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük”* (2-3. vers).

Saját problémáira tekintett, és azt gondolta: „Itt vagyok én, igyekszem szolgálni Istent tiszta szívvel, és igyekszem helyesen cselekedni. De minden csak le húz, és annyi a bajom. Ezek az emberek csalnak, hazudoznak, lopnak, káromolják Istent, mégis úgy tűnik, hogy minden simán megy az életükben.” Amikor ebbe belegondolt, majdnem megcsúszott a lába – írja a zsoltáros.

A Sátán pedig kiválóan el tud játszani a gondolatainkkal – főleg ha Isten jóságát kell megkérdőjelezni. Folyamatosan ezt teszi. A zsoltáros azt írja, hogy majdnem elesett jártában, amikor megpróbálta mindezt megérteni – amíg be nem lépett Isten házába. *„És megértettem, hogy milyen végük lesz”* (17. vers) – írja.

Irigykedett az istentelenekre, mert úgy tűnt, hogy mindenük megvan – amíg be nem lépett a szent helyre. De mi is történt ott? Hirtelen helyes megvilágításba kerültek a dolgok. A zsoltáros többé nemcsak addig látott, ami közvetlenül a szeme előtt zajlott, hanem sokkal messzebbre.

Isten jóságát akkor vagyunk hajlamosak megkérdőjelezni, amikor csak arra figyelünk, ami éppen előttünk van. „Ó, ma rosszul mennek a dolgaim! Ha Isten olyan jó, akkor miért mennek olyan rosszul a dolgok?”. Csak a mában gondolkodunk, csak az a fájdalom számít, amit itt és most érzek. De amikor belépek Isten házába, és a dolgok

hirtelen a helyes megvilágításba kerülnek, már az örökkévalóság fényében tekintek a mára. Az örökkévalóság fényében pedig helyrekerülnek a dolgok az életemben.

Az a valódi probléma, hogy nem hosszútávon gondolkodunk! Összezavarodunk, a Sátán pedig jól felzaklat bennünket.

De gondoljunk csak bele: hány olyan dolog volt már az életünkben, amiről azt gondoltuk, hogy az egész egy nagy katasztrófa – most azonban visszanézve látjuk Isten kezének munkáját, és felismerjük, hogy ez is kellett a fejlődésünkhöz, sőt fontos volt a jövőnk szempontjából is.

Isten olyan helyekre is elküldött már engem szolgálni, hogy el sem hinnétek! Kimondhatatlanul nehéz volt: kiprédikáltam a szívemet, meg is jelent huszonöt ember, de a társaság felét magamra haragítottam prédikációmmal, így már meg sem jelentek a következő vasárnap. Az emberek pedig elhatározták, hogy úgy szabadulnak meg pásztoruktól, hogy halálra éhezteszik. És nem fizetik be a tizedet.

Azokban a helyzetekben, ahogy Isten előtt térdeltem, bennem is megfogalmazódott a kérdés: „Istenem, ha annyira jó vagy, miért van most ennyi problémám? Miért hoztál engem ide, erre a helyre, ezek közé az emberek közé?”.

Most viszont, ahogy visszanézek, micsoda értékes leckéket tanultam meg akkor! Ma pedig nem lehetnék benne ebben a szolgálatban, amit Istentől kaptam, ha akkor nem éltem volna át mindazt. Bizonyos dolgokat Istennek ki kellett tisztítania az életemből, mielőtt valóban hatékonyan elkezdhettem használni. És bár akkor sírtam és szenvedtem, most már semmi pénzért nem cserélném el azokat a tapasztalatokat, mert annyi értékes dolgot tanultam belőlük, és Isten csodálatosan munkálkodott bennem, bár én akkor ezt nem láttam és nem értettem.

Ma pedig azt mondhatom, hogy: „Milyen jó volt akkor hozzám az Úr!”. Pedig akkor aztán nem ezt mondtam! Azt hittem, megfeledkezett rólam és elhagyott, pedig Isten jó, és erre mindig emlékezni kell.

Soha ne feledjétek! Mert minden a javára válik azoknak, akik szeretik Istent.

Nemcsak jó az Úr, mert a próféta hozzáteszi: „*Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra*” (7. vers).

Isten nem azt ígéri, soha nem lesznek nehézségeink. Jób könyvében ezt olvassuk: „*Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szikrák*” (5:7 - Károli).

Nem ismerek olyat, akinek még ne lettek volna nehézségei az életében. A nehézségek egyszerűen életünk részét képezik. A 34. zsoltárban is azt olvassuk, hogy „sok baj éri az igazat.” Hajlamosan vagyunk azt gondolni, , soha nem kéne szenvedjünk, mert igazak vagyunk, és mindig minden simán kéne menjen, hiszen szeretjük Istent és azt próbáljuk tenni, ami helyes.

Azt gondoljuk, hogy mindenkinek szeretnie kellene bennünket és kedvesen kellene velünk bánjanak, sőt soha semmi rossz nem érhet bennünket, mert szeretjük Istent. Istent akarjuk szolgálni, és Őt akarjuk imádni, így mindig minden csodálatosnak kell legyen az életünkben!

De Jézus esetében sem ezt látjuk. Jézus pedig azt mondta: „*Én vagyok az ti uratok, de engem nem fogadtak be, hanem üldöznek. Így hát benneteket sem fogadnak majd el. Nem várnak tárt karokkal! A világ gyűlölni fog benneteket, mert szerettek engem. Nehézségekkel kell majd szembenézzetek, de minden nehézségben az Úr lesz a ti erős váratok.*”

Van tehát egy hely, ahová futhatok, ahol erőt és védelmet találok! Az Úr a menedék a nyomorúság idején.

Az az igazság, hogy ha te nem vagy Isten gyermeke, nincs hová menekülni, amikor bajba kerülsz. Isten gyermekének viszont mindig lesz menedéke.

„*Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál*” (Péld. 18:10).

Majd Náhúm így folytatja: „*És ő ismeri a benne bízókat*” (7. vers – Károli).

Isten ismer téged – hát nem csodálatos ez? Isten ismer engem. Nemcsak ismer - ami már önmagában is észbontó -, hanem folyamatosan rám gondol! Hihetetlen! Isten folyamatosan rám gondol!

Dávid ezt írja egyik zsoltárában: *„És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagyok azoknak summája! Számlálgatom őket: többek a fövenynél”* (139:17,18 – Károli).

Ó, mennyire szívesen járok le a tengerpartra! Fogok egy maréknyi homokot és az ujjaim között pergetem, közben pedig figyelem, ahogy a pici homokszemek apró dombocskába rendeződnek. És akkor eszembe jut, hogy minden egyes apró homokszem Istennek egy gondolata velem kapcsolatban. Csodálatos!

Akkor végignézek a tengerparton, és látom azt a rengeteg homokot, és arra gondolok, ó, Istenem, ki foghatná fel a Te szeretetedet, a Te bölcsességedet és a Te dicsőségedet. Ki vagyok én, hogy gondolsz rám?

Vajon mennyi homokszem van a földön? Egyes becslések szerint tíz a huszonötödiken számú. Ez hihetetlenül sok gondolatot jelent! Isten gondol rád, ismer téged és látja, hogy éppen milyen helyzetben vagy. Isten tudja, hogy milyen próbákat kell kiállnod és milyen problémákkal kell szembenézzél.

Én csak erre kell emlékezzek. Amikor nehéz az élet és elkeseredek, csak annyit kell mondjak: „Ne aggódj, Chuck, Isten tudja, mi van veled”. Igen, erre van szükségem! *„Az Úr szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat”* (Zsolt. 34:16).

Ezután a próféta ismét az ítéletről ír, ami Ninive lakosságára vár, közben pedig bátorítja Isten népét:

„Komoly problémákkal kell szembenéznetek, az asszír hadsereg jön majd és körbevesz benneteket. És akkor meglátjátok majd, hogy hogyan áll bosszút rajtuk az Úr. Ne aggódjatok – Isten jó és ismeri azokat, akik őbenne bíznak!”.

„De elsőprő áradattal vet véget ellenfeleinek, ellenségeit sötétség üldözi” (8. vers).

„Mit terveztek ti az Úr ellen? Ha ő véget vet valaminek, nem lesz szükség még egy csapásra!” (9. vers). Többé nem térnek vissza – maradéktalanul elpusztulnak.

„Összefonódhatnak élősövényé, átítatódhatnak italuktól, akkor is megégnek, mint egészen az száraz tarló” (10. vers).

Nagyon érdekes prófécia ez, amikor ugyanis végre sikerült feltárni Asszíria történelmét, kiderült, hogy Ninive hatalmas városát a médek és a babiloniak szövetsége pusztította el. A médek és a babiloniak szövetséget kötöttek és megtámadták Ninivét. Háromszor támadtak, mindháromszor vereséget szenvedtek. Mindegyik alkalommal visszavonultak, újrendezték soraikat, majd ismét támadásba lendültek. Harmadszorra hatalmas győzelmet arattak a médek és a babiloniak felett, így Ninive katonái kimentek a városból és egy óriási ivászatot csaptak. Miközben a ninivei katonák iszogattak, a médek és a babiloniak ismét összegyűjtötték a katonákat, ismét támadtak, és ez alkalommal elpusztították Ninive hadseregét.

„Összefonódhatnak élősövényé, átítatódhatnak italuktól, akkor is egészen megégnek, mint a száraz tarló.”

Náhum prófeciája szó szerint beteljesedett, amikor Ninive hadseregét a városon kívül elpusztították. Magát a várost még be kellett vegyék ugyan, ez a prófécia azonban a városon kívüli történésekről szól.

A 11. vers Rabsakéra utal, a kincstárnokra, aki Szanhérib istenkáromló üzenetét vitte Jeruzsálembe:

„Belőled indultak útnak, akik gonoszt terveztek az Úr ellen, pusztító szándékkal. Így szól az Úr: Ha teljes erőben és oly sokan vannak is, levágják őket, és elmúlnak” – az Úr anyala végigvonult a táboron, és 185 000 katona halt meg akkor éjjel.

„Megaláztalak ugyan, de többé nem alázlak meg” (12. vers). „Most összetöröm a rád nehezedeő igát, és köteleidet leszaggatom” (13. vers). Az asszírok ostroma megtört Jeruzsálem ellen, amikor az Úr anyala végigvonult a táboron és elpusztította a sereget.

„Rólad, Ninive, ezt parancsolta az Úr: Neved nem marad fenn többé, isteneid házából kiirtom a faragott és öntött bálványokat, megásom sírodat, mert átkozott vagy!” (14. vers).

Ettől a ponttól kezdve a prófécia a távoli jövőbe tekint – arra az időre, ami még a mi jelenünkhöz viszonyítva is jövő: Isten országának dicsőséges időszakára.

„Jön már a hegyeken az örömhírt hozó, aki békességet hirdet!”.

A prófécia elsődleges jelentése úgy szólt, hogy amikor Ninive elbukik, milyen csodálatos hírt terjesztenek majd a követek! A világ ujjongani fog örömeiben. A prófécia másodlagos jelentése azonban a jövőre vonatkozik.

Emlékezzünk csak, hogy Ézsaiás hasonló próféciát fogalmaz meg az 52. fejezet 7. versében: *„Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!”*.

Pál ezt az ígérést idézi a Róma 10-ben: *„De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!”* (14-15. vers).

Ézsaiás és Náhúm nagyjából egymás kortársai voltak. Ézsaiás az eljövendő időszakról ír, Náhúm pedig Ninive pusztulásáról, és az eljövendő dicsőséges üzenetről.

„Ünnepeld, Júda, ünnepeidet, teljesítsd fogadalmaidat” – Izraelt ezen a ponton már elpusztította Asszíria - *„mert nem gázol át rajtad többé a pusztító, teljesen megsemmisült!”* (1. vers).

A asszírok többé nem térnek vissza – teljesen elpusztultak. Az Ige pedig a továbbiakban arról ír, hogy hogyan vette ostrom alá Asszíriát a babiloniak és médek szövetsége – az Ige szerint jön az ostromló:

„Ostromló vonul ellened, Ninive! Őrizd az erődöt, figyeld az utat, öltözz fegyverbe, szedd össze minden erődöt!” (2. vers). *„Visszaadja az Úr Jákób méltóságát, Izrael méltóságát, bár rablók rabolták ki őket, levagdalták ágaikat”* (3. vers). *„A vitézek pajzsa vörös, a katonák ruhája bíborszínű”* – ez már a babiloni és méd seregek leírása. Egyesek szerint ez az ígérés megjövendöli az autók korát. Szerintem ehhez már túlságosan el kéne vonatkoztatni, de azért érdekes elmélet.

„A harci kocsik acélosan csillognak” – egyesek azt mondják, ez az autók fényszóróját jelenti - *„amikor harcra készülnek, és fenyegetve rázzák a lándzsákat. Harci kocsik*

robognak az utcákon” – vagyis napjaink autópályáin –, „fel-alá száguldoznak a tereken, ragyognak, mint a fáklyák, cikáznak, mint a villámok” (4-5. vers).

Azért valljuk csak be: meglehetősen jó leírása ez az autónak, bár a próféta biztosan nem az autókat akarta ebben a részben jellemezni – a babiloniak és médek harci kocsijait írja le, melyek Ninive utcáink járnak és pusztulást hoznak a városra.

„Felriadnak a parancsnokok, hanyatt-homlok rohannak, sietnek a várfalakra, de már áll az ostrom. A folyam felőli kapuk föltárultak, a palota rémületbe esik” (6-7. vers).

Bámulatos prófécia ez, a történelmi feljegyzésekben ugyanis arról olvashatunk, hogy bár ostrom alá vették Ninive városát, az ellenség képtelen volt áttörni a falakon. Egyszer csak hatalmas vihar támadt, több centiméter eső esett, a Tigris folyó pedig, ami átszelte Ninivét, kiáradt és alámosta a város falait, így a falak jelentős része megrongálódott. Még mielőtt a niniveiek kijavíthatták volna a falakat, a víz visszavonulásával az ellenség a falak résein át betört a városba.

„A folyam felőli kapuk föltárultak, a palota rémületbe esik.”

Az alapok összedőltek. A király erre kincstárába menekült, ahol összes kincsét tartották, és magára gyűjtötte. Az ellenség később elhurcolta a megolvadt ezüstöt és aranyat.

„A királynőt fogolyként hurcolják el, szolgálói keseregnek, mint a nyögő galambok, és mellüket verik” (8. vers). Az angol King James fordításban a királynő szó helyett a „Huzzab” kifejezés szerepel, ami annyit jelent: az, akit erre szántak.

„Úgy jár Ninive, mint egy víztároló, melynek vize elfolyt. Álljatok meg, álljatok meg! – kiáltják, de senki sem fordul vissza” (9. vers) –

Az emberek menekülni kezdenek, a többiek pedig hiába kiáltják, álljanak meg. Eluralkodik a pánik, mindenki eszeveszetten menekül. Ha elolvassátok a történelmi feljegyzéseket, még többet megtudhattok arról, pontosan mi történt Ninivében.

„Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat! Határtalan a sok kincs, tömegével van mindenféle drága holmi!” (10. vers) – hatalmas gazdagságot szereztek ebben a támadásban a babiloniak és a médek.

„Dúlás, pusztulás, felfordulás! Megdermed a szív, reszketnek a térdek, meggörnyed minden derék, minden arc elsápad. Hová lett az oroszlánok tanyája, az oroszlánkölyök barlangja, ahová járni szokott az anyaoroszlán meg a kölyke, és senki sem merte fölriasztani?!” (11-12. vers) – hol van az a hatalmas város, ami oroszlánként uralkodott mindenki felett?

„Az oroszlán bőven szerzett zsákmányt kölykeinek, és öldökölt nőstényeinek, megtöltötte barlangjait zsákmánnyal, tanyáit pedig prédával. De én most rád támadok – így szól a seregek Ura -, és porrá égetem harci kocsijaidat! Oroszlánkölykeidet fegyver emészti meg, véget vetek zsákmányolásodnak a földön, és nem hallatszík többé követeid szava” (13-14. vers).

„Jaj a vérontó városnak! Csupa hazugsággal és rablással van tele, nincs vége a zsákmányszerzésnek. Hangzik az ostorcsattogás és a kerékdüörgés, lovak dobognak, harci kocsik robognak, lovak ágaskodnak, kardok ragyognak, dárdák villognak, tömérdek a sebesült, rengeteg a hulla, számtalan a holttest, botladoznak a hullákban” (1-3. vers).

Isten most az okát is elárulja Ninive pusztulásának: „Mert rengeteget paráználkodott ez a parázna, szépséges és bűbajos asszony, aki népeket ejtett rabul paráznaságával, és nemzetségeket bűbájával. Én most rád támadok – így szól a seregek Ura -, ruhádat az arcodra borítom, megmutatom meztelenségedet a népeknek, gyalázatodat az országoknak! Szemetet szórok rád, gyalázatossá teszek, és pellengérré állítlak. Aki csak lát, menekül tőled, és ezt mondja: Elpusztul Ninive! Ki sajnálja? Hol talállok olyanokat, akik részvétellel vannak iránta?” (4-7. vers).

Emlékezzünk csak vissza, hogy Ninive hatalmas város volt. Jónás idejében három napba tellett a város egyik végéből elsétálni a másikba. Jónás idejében 120 ezer csecsemőt tartottak számon a városban, akik még túl fiatalok voltak ahhoz, hogy jobb és bal kezüket megkülönböztessék egymástól. Ninive lakossága tehát egymillió körül

lehetett. Hatalmas város volt, Isten most mégis ítéletet mond felettük, és megjövendöli pusztulásukat.

Majd így folytatja az Úr: *„Jobb vagy-e Nó-Ámónnál, mely a Nílus ágai közt terül el?”* – Egyiptomban feküdt, Kairótól mintegy 600 kilométerre –

„Víz veszi körül, hadereje a tenger, tenger a várfala. Etiópia és Egyiptom révén végtelen erős volt, Pút és Líbia segítette. Mégis számkivetésbe, fogságba kellett mennie. Csecsemőit is falhoz verték az utcasarkokon. Előkelőire sorsot vetettek, főrangú embereit mind bilincsbe verték. Te is lerészegedsz majd, elveszted eszedet, te is keresed majd a menedéket az ellenség elől! Minden erődöd olyan, mint a fügefa korai gyümölcse: aki enni akar, csak megrázza, és a füge a szájába hull. Harcosaid olyanok, mint az asszonyok. Országod kapui az ellenség előtt tárva-nyitva állnak, záraidat tűz pusztítja el” (8-13. vers).

Először tehát árvíz sújtja a várost, majd pedig tűz – az utóbbira utal ez a prófécia. És valóban, amikor az ellenség bevette Ninive városát, porrá égette azt.

„Gyűjts vizet az ostrom idejére, javítsd ki erődeidet! Dagaszd a sarat, taposd az anyagot, készíts téglát! Mindjárt megemészti téged a tűz, kiirt a fegyver, megesz, mint a sáska, ha annyian vagytok is, mint a sáskák, annyian, mint a szöcskék! Ha kalmáraid többen volnának is, mint az ég csillagai: „Megvedlik a sáska, és elrepül!”. „Tisztviselőd annyi van, mint a sáska, írnod, mint a sáskaraj, hideg időben a falakon tanyáznak, de ha kisüt a nap, odébb állnak: senki sem tudja, hova lettek” (17. vers). *„A város vezetői elmenekülnek majd, és senki sem tudja, hova lettek. „Alszanak már pásztoraid, Asszíria királya! Nyugosznak előkelőid. Elszéledt néped a hegyeken, nincs, aki összegyűjtse. Nincs enyhülés bajodra, sebed gyógyíthatatlan. Akik híredet hallják, mint tapsolnak, mert van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!”* (18-19. vers).

Isten végső, félelmetes kijelentése: *„Sebed gyógyíthatatlan”*.

„Nincs enyhülés a bajodra, nincs megoldás – túl messzire mentél”. Milyen szörnyű, amikor Isten egy ember állapotáról kijelenti, hogy gyógyíthatatlan!

Milyen szörnyű, amikor azt mondja Isten, amit Hóseásnak mondott: „*Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!*” (Hóseás 4:17). Félelmetes, amikor Isten azt mondja egy prófétának, hogy többé ne imádkozzon értük, ha pedig mégis megteszi, akkor Ő nem hallgatja meg imáit.

Félelmetes, amikor Isten kijelenti, hogy az állapot helyrehozhatatlan. Asszíria a világ történetének egyik legkegyetlenebb birodalma volt. Az asszírok szadisták módjára kínozták háborús foglyaikat: gyakran kitépték a nyelvüket, levágták a fülüket, az orrukat, a kezüket, vagy kiszúrták a szemüket.

Az asszírok készakarva kegyetlenkedtek, hogy félelmet keltsenek ellenségeikben. Bizony működött is a dolog, mert a világ valóban rettegett Asszíriától. Több mint egy évszázadon át uralkodtak a világban kegyetlenül, így amikor elterjedt a hír, hogy Ninive elpusztult, és nem maradt más, mint por és hamu, az asszírokat pedig lemészárolták, az emberek tapsoltak örömben a jó hír hallatán. Senki sem gyászolta Ninivét az asszírok kimondhatatlanul gonoszága miatt.

Isten tehát ítéletet hirdet az asszír birodalom, illetve fővárosa Ninive ellen, és bámulatos próféciákat mond ki Náhummal, amelyek teljesen és tökéletesen be is teljesedtek.

Hogyan írhatott Náhum Ninive katonáinak pusztulásáról, amikor lerészegedtek és rajtuk ütött az ellenség? Hogyan írhatott Náhum arról, ahogy a megáradt folyó tönkretette a városfalat? Hogyan írhatta meg, hogy a városból semmi nem marad, csak por és hamu, hacsak nem Isten irányította kezében a tollat?

Ahogy az Igében is olvassuk: „*a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek*” (2Péter 1:21).

Náhum bámulatos próféciái is arról tanúskodnak, hogy senki más nem lehetett a Biblia szerzője, csak maga Isten. Egy ember nem írhatott volna ilyet előre úgy, hogy szavai ilyen maradéktalanul be is teljesedjenek. Újabb erős bizonyítéka ez annak, hogy a teljes Írás Istentől ihletett.

Atyám, köszönjük az Igédet, és köszönjük, hogy még az ítéletben is hűséges és igazságos vagy. Úgy ahogy érkezett az ítélet napja a niniveiek életében, akik ellenségeid voltak, tudjuk, hogy egy napon kiöntöd majd ítéletedet azokra, akik ellened mertek szegülni.

Köszönjük, hogy szeretsz bennünket. Köszönjük, hogy magadhoz vonsz. Köszönjük, hogy jó vagy azokhoz, akik benned bíznak, és segítesz nekünk a nehézség idején. Köszönjük, hogy bízhatunk benned.

Kérünk, hogy rejtse el az igédet a mi szívünkbe és mutasd meg nekünk a te jószágodat, hogy hirdetni tudjuk azt ebben a szomjazó világban. Szeretnénk a te követeid lenni – elvinni a világba a békesség evangéliumának jó hírét, és hirdetni, hogy van bűnbocsánat, mert te lehetővé tetted!

Uram, hadd legyünk hűséges sáfárai a te igazságodnak!

Az Úr áldjon benneteket, erősítsen, és töltsön be az ő Szentlelkével, hogy a szeretetében járhattok, és olyan eszköz lehessetek, akin keresztül kiárasztja szeretetét a világba, amely ma telve van gyűlölettel.

Hadd legyen olyan az életetek, mint egy lámpás, mely a sötétben világít, reményt adva azoknak, akik sötétségben élnek.

Jézus nevében, ámen.